

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Breve fra Choleratiden

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Noveller og andre fortællinger", i Goldschmidt, M. A.: *Noveller og andre fortællinger*, udg. af Thomas Bredsdorff , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt02t-shoot-idm140068786378976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller og andre fortællinger

Capitain Møller ind og satte sig hos os. Bl. A. spurgte han om Dem, og hvor De var, og da han hørte, at De var i Sorø, skreg han: »Oh, saa er han jo i Nærheden af den fordømte Assessor!«

Dels af eget Kjendskab, dels af Deres Breve holder jeg saa meget af Assessoren, at jeg gjerne vilde vide, hvorfor og hvordan han var fordømt, og paa mit Spørgsmaal svarede Capitainen omtrent Følgende: »Nu skal De høre! Forleden gjorde jeg en lille Udflugt til Roeskilde for at trække frisk Luft, og der træffer jeg Assessoren, ligesom han var ifærd med at seile til Nykjøbing. Jeg kjender ham jo godt. Vi har tidt baade tusket og købt Malerier af hinanden, og jeg har ikke altid tabt derved, for han har den løierlige Idee, at der under et gammelt, daarligt Maleri kan ved omhyggelig Afskrabning findes et godt. Men der var just under meget ubehagelige Forhold kommet en norsk Familie hertil, med hvem jeg havde gjort Bekjendskab, og de Folk havde virkelig et Par Malerier fra det 17de Aarhundrede, som jeg selv af visse Grunde troede om, at de ved Afskrabning vilde findes at skjule gode, gamle Malerier af den itahenske Skole. Det var jeg saa aabnemundet at fortælle Assessoren, og han blev saa ilter, at han øieblikkelig vendte om og reiste med mig til Kjøbenhavn. Den Iiterhed skulde gjort mig forsigtig; men jeg er nu engang en godlidende Tosse og tog Assessoren med mig til Familien og lod ham see Malerierne. Hvad mener De? Næste Dag vare de borte!«

Jeg spurgte: »Hvad sagde da Familien til det, at Malerierne vare borte? Eller havde man solgt dem til Assessoren?«

»Solgt!« raabte Capitainen; »der er slet ikke Tale om Salg! De var borte Allesammen, Malerierne og Familien og hele Menuetten. Da jeg næste Morgen kom til Hotellet, vidste Ingen, hvor de vare flyttede hen.«

Jeg sagde, som jeg mente, at den Assessor er en grundig Mand, og jeg trøstede Capitainen ved – uden at nævne Dem – at fortælle ham Buxehistorien og tilføie, at Assessoren vistnok paa lignende Maade vilde bringe Malerierne tilbage, naar han havde afskrabet dem.

»Han vil F– heller!« raabte Capitainen, »at sige, hvis han finder noget Godt under dem. Det beholder han som sin Opdagelse og tilbyder Familien Afskrabet.«